

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: I. O., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), tohoto času v
Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Bělá – Jezová 1501, 294
21 Bělá pod Bezdězem (dále jen **ZZC**),

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Nádražní 2,
306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 25.1.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2023 č.j. KRPP-
7846-10/ČJ-2023-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 25.1.2023 soudu doručenou dne 27.1.2023, která byla předána poskytovateli poštovních služeb dne 26.1.2023, se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2023 č.j. KRPP-7846-10/ČJ-2023-030022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto tak, že se podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), žalobkyně

zajišťuje za účelem předání do Italské republiky (dále jen **Itálie**) podle právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.06.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, dále jen **Nařízení**)). Doba zajištění se dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 30 (třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 13.01.2023 ve 22:30 hodin.

2. V **žalobě** žalobkyně nejprve uvedla, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že byla na svých právech zkrácena. Žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince. Žádný z důvodů uvedených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro zajištění cizince přitom sám o sobě neimplikuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využití zvláštních opatření (resp. jejich využití by bylo omezeno) a vždy (resp. až na výjimečné případy) by bylo zapotřebí cizince bez dalšího zajistit. Nevyšší správní soud (dále jen **NSS**) ve svém rozhodnutí č.j. 5 Azs 20/2016-39 vyslovil právní názor, že při aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je zapotřebí se vždy zabývat možností využití uložení zvláštního opatření s ohledem na konkrétní okolnosti toho kterého individuálního případu. K zajištění lze přistoupit jen tehdy, pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná. Rozhodnutí o zajištění musí být proporcionální ve vztahu k poměrům dotčeného cizince. Výše uvedená problematika již byla projednávána Soudním dvorem a uspokojivě zodpovězena rozsudkem ve věci E. D. (tzv. *Acte éclairé*) a ostatně i samotná návratová směrnice je v tomto ohledu jasná (tzv. *Acte clair*). Přijímání všech opatření při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí je podmíněno aplikací principu proportionality a subsidiarity jednotlivých zásahů. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je nutno aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba. Judikatura ve shodě s tím dovodila, že cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění (např. rozsudek ze dne 7.12.2011, čj. 1 As 132/2011- 51, bod 23).

Žalobkyně již Českou republiku (dále jen **ČR**) navštívila a navštěvuje ji zejména kvůli turismu. V Itálii má aktuálně prodloužený pobyt, ale nemůže to doložit, jelikož její pobytová karta je na příslušném úřadě uložena k vyzvednutí. Zajištěna je zbytečně, jelikož se na území EU pohybuje již dlouho a nebyla z něj vyhoštěna. Žalobkyně připomněla, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě Napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se žalobkyně nacházela na území ČR nelegálně. Žalobkyně zde však nepáchala žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost.

Na závěr žalobkyně podotkla, že zajištění cizince nesmí být svévolné a jestliže délka každého jednotlivého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, pak pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, pak by takové rozhodnutí odporovalo zákonu.

Žalobkyně se však domnívá, že ačkoli zajištění zdůvodnil, je toto odůvodnění šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobkyně. Proto je napadené rozhodnutí ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dále bylo uvedeno, že se žalobkyně domnívá, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Proto žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a dobu zajištění obsaženou ve výroku napadeného rozhodnutí za nepřiměřenou, a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí v celém jeho rozsahu zrušil a její zajištění bylo bez zbytečného odkladu ukončeno.

3. V žalobě žalobkyně žádala také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku dle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.

4. **Napadeným rozhodnutím** ze dne 15.1.2023 č.j. KRPP-7846-10/ČJ-2023-030022 žalovaný rozhodl tak, že se podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobkyně zajišťuje za účelem předání do Itálie podle právního předpisu Evropské unie, tj. Nařízení a doba zajištění se dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 30 (třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 13.01.2023 ve 22:30 hodin.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiného vyplynulo, že žalobkyně byla kontrolována dne 13.1.2023 hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Plzeň**) v rámci provedené pobytové kontroly v souladu s ustanovením § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla kontrolována v nočním klubu La Luna na adrese X. Na výzvu hlídky OPKPE Plzeň k prokázání své totožnosti dle § 167 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců žalobkyně předložila platný cestovní doklad Nigérie č. X, dále italskou kartu povolení k pobytu č. X, která však byla platná pouze do 7.11.2022 a italský občanský průkaz č. X platný do 18.7.2030. K pobytu na území ČR žalobkyně nebyla oprávněna, jelikož má neplatnou pobytovou kartu. Dle lustrací v Cizineckém informačním systému nemá žalobkyně na území ČR povolen jakýkoliv druh pobytu, tj. na území ČR pobývala minimálně dne 13.1.2023 neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu. Žalobkyně byla na místě hlídkou OPKPE Plzeň dne 13.1.2023 ve 22:30 hodin zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o Policii**), a eskortována na pracoviště OPKPE Plzeň k dalším úkonům.

V protokolu o podání vysvětlení, který byl sepsán správním orgánem dle § 167 zákona o pobytu cizinců dne 15.1.2023 (dále jen **protokol**) žalobkyně mimo jiné uvedla, že v Nigérii již nemá žádný pobyt, žádnou adresu, nemá tam už nic. Z Nigérie odjela v roce 2016 do Itálie. Přicestovala z Libye do Itálie přes moře na svůj tehdy platný cestovní doklad, ale bez víza. Přijela z humanitárních důvodů, protože v Nigérii nebyla práce. Po jejím příjezdu do Itálie jí kontrolovala policie a vzali jí otisky prstů. Chtěla pobyt nebo azyl v Itálii, byla tam celou dobu, dostala tam pobyt, má i pobytovou kartu. Karta je platná do 7.11.2022, ale už si pobyt prodloužila a stanovili jí na 17.1.2023, že se má dostavit pro novou platnou kartu. Do ČR přiletěla 12.1.2023 za prací. Byla tu již několikrát v roce 2021 a 2022, vždy se ubytovala v klubu Luna. V klubu Luna vždy pracovala pár dní jako společnice a pak se vrátila do Itálie. Ale víc o své práci tam říkat nechce. Zítra se chtěla vrátit zpátky do Itálie. Přicestovala do ČR, i když ještě nemá vyřízené prodloužení pobytu v Itálii a nemá platnou pobytovou kartu, protože si myslela, že na svůj doklad a pobytovou italskou kartu cestovat může, i když není momentálně platná. Myslela si, že je v ČR legálně. Měla zdravotní

pojištění, které je vázané na její pobyt v Itálii, takže je momentálně také prošlé, ale teď, až jí dají novou kartu, tak bude mít už zase i zdravotní pojištění. V ČR bydlela v klubu Luna, ale adresu tam nezná. V Luně bydlela sama na pokoji, za ubytování nic neplatila. V ČR ani v Evropské unii (dále jen EU) nemá osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. V roce 2016 odjela z Nigérie kvůli ekonomické situaci. V lednu 2022 jela do Nigérie na návštěvu za sestrou na 1 měsíc, pak se vrátila zpátky do Itálie. V Nigérii má už jen sestru, je s ní v kontaktu. S rodiči v kontaktu není už od roku 2016, neví, kde teď jsou a co dělají. Je svobodná a bezdětná. V Nigérii už nic nemá, ani žádný majetek. Chce vycestovat dobrovolně do Itálie, kde je s ní vedeno azylové řízení. Do Nigérie už se vrátit nechce. Nic jí v Nigérii nehrozí, je tam jen špatná ekonomická situace. Její domov je teď Itálie, tam se chce vrátit a nic jí tam nehrozí. Momentálně má u sebe asi 20,- Euro. Peníze na vycestování teď nemá. Nějaká kamarádka z Itálie by jí zařídila letenku, aby mohla odletět do Itálie. Na území ČR nemá žádný movitý ani nemovitý majetek, závazky ani pohledávky. Žádala o azyl asi v Itálii, když tam v roce 2016 přijela. Je zdravá, s ničím se neléčí a žádné léky neužívá. Chce odjet do Itálie, aby si tam mohla vyzvednout doklady.

Na OPKPE Plzeň bylo dne 15.1.2023 žalobkyni provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byla nalezena shoda, tj. žalobkyně je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu EU, konkrétně v Itálii. Z výsledku daktyloskopování jednoznačně vyplývá, že žalobkyně je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a tudíž se na její případ vztahuje postup dle Nařízení.

Žalobkyně na území ČR pobývala bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Dle výsledku daktyloskopování na stanici LSS 3 000 probíhá v Itálii řízení o mezinárodní ochraně (shoda Eurodac), jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu EU dle Nařízení tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu EU. Povinnost Itálie převzít žalobkyni vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení. Podle článku 18 odst. 1 písm. b) Nařízení, je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Z výše uvedeného je zřejmé, že jsou splněny podmínky zajištění cizinky podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože žalobkyně bude předána podle přímo proveditelného právního předpisu EU, konkrétně podle Nařízení.

Správní orgán podle článku 28 odst. 2 Nařízení posuzoval, zda existuje vážné nebezpečí útěku a zda je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Vážným nebezpečím útěku se podle čl. 2 písm. n) Nařízení rozumí existence důvodů, které se zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se za vážné nebezpečí útěku zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU přímo nesousedícího s ČR, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K tomu žalovaný konstatoval, žalobkyně pobývala ode dne 12.1.2023 do 13.1.2023 na území ČR bez víza či platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, do protokolu doznala, že si byla vědoma, že její italská pobytová karta je již prošlá, ale přesto si myslela, že je oprávněna ke vstupu a pobytu na území ČR, a tak, byť nevědomě, porušila zákony ČR. Žalobkyně také uvedla, že na území ČR již v minulosti párkrát byla, avšak není schopna uvést žádnou adresu pobytu na území ČR. Uvedla, že momentálně reálně disponuje pouze 20,- Eury, Nemá tedy dostatečné prostředky k pobytu a následnému vycestování. Žalobkyně tak není oprávněna k pobytu na území členských států, přes které by cestovala z ČR do Itálie, tj. nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat. Na základě výše uvedených skutečností je z jednání žalobkyně zřejmé, že existuje vážné nebezpečí útěku, tak jak je uvedeno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v protokolu mimo jiné uvedla, že se chce vrátit do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Na základě této skutečnosti správní orgán dále posuzoval, zda lze uložit mírnější donucovací opatření uvedené v § 123b zákona o pobytu, tj. zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Žalovaný při tomto posuzování také postupoval v souladu s ustálenou judikaturou NSS č.j. 9 As 5/2010-74 a dospěl k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizinky z území dle § 123b by bylo zjevně neúčinné, protože žalobkyně na území ČR již v minulosti několikrát byla, ale není schopna ani uvést žádnou adresu pobytu na území ČR. Nemá již skoro žádné prostředky k pobytu a vycestování. Z tohoto důvodu není schopna oznámit adresu pobytu, ani se hlásit ve stanovené době na policii. Částka 20,- Euro uvedená žalobkyní není dostatečná k poskytnutí finanční záruky. Z prokázaného jednání žalobkyně by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Správní orgán je přesvědčen, že zajištění je přiměřené konkrétním okolnostem případu, protože jak z chování žalobkyně vyplývá, je důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatelka o mezinárodní ochranu byla povinna setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádala, což porušila. Do ČR přicestovala, ačkoli neměla žádné pobytové oprávnění v jiných členských státech.

Žalovaný se dále v souladu s ustálenou judikaturou NSS č.j. 7 As 79/2010-150 zabýval otázkou realizovatelnosti předání žalobkyně a konstatoval, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobkyně do Itálie. V současné chvíli se správní orgán na základě znění Nařízení důvodně domnívá, že Itálie je povinna žalobkyni převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat žalobkyni ihned, jsou v tomto Nařízení uvedené lhůty.

Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále žalovaný přihlédl ke článku 28 odst. 3 Nařízení, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana na odpověď lhůtu dvou týdnů (14 dní) od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů (42 dní) od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. Po zvážení všech výše uvedených skutečností správní orgán v souladu s lhůtou na podání žádosti (Dublinským střediskem), v souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu zajištění na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. konkrétně od 13.01.2023 od 22:30 hodin, kdy byla žalobkyně zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. d), a odst. 2 zákona o Policii. Stanovená

dobu zajištění je dostatečná k realizaci předání žalobkyně dle Nařízení. Při rozhodování o době zajištění dále správní orgán vycházel z ustálené judikatury NSS č.j. 7 As 97/2012-26 a zabýval se účinným zajištěním práva žalobkyně na soudní kontrolu důvodů trvání zajištění.

Žalovaný bude průběžně zkoumat, zda důvody zajištění trvají, nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Závěrem žalovaný konstatoval, že při svém rozhodování vážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a vážil všechny podmínky zajištění žalobkyně podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury, hodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva. Žalovaný bez pochybností rozhodl, že jsou splněny důvody pro zajištění žalobkyně podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a podle Nařízení.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 2.2.2023** nejprve zopakoval průběh zajištění žalobkyně, dále mimo jiné uvedl, že průkaz pro žalobkyni vydaný Itálií č. X s platností do 18.7.2030 neslouží jako cestovní doklad (tzn. je neplatný pro cestování). Takový průkaz je vydáván cizím státním příslušníkům žijícím v Itálii, kteří splňují dané podmínky pro vydání takového dokladu. Žalovaný dne 14.1.2023 požádal cestou Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, odbor operativní spolupráce (dále jen **ŘMPS**) o prověření oprávněnosti pobytu žalobkyně na území Itálie. Dne 31.1.2023 byla telefonicky a následně i písemně urgována tato žádost, neboť žalovaný nedostal dosud žádnou odpověď. K této žádosti byla zjištěna pouze skutečnost, že žádost byla odeslána cestou Interpolu do Říma. Dne 1.2.2023 žalovaný poslal opětovnou žádost prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie, Národního centra ochrany hranic, novu žádost o prověření pobytu žalobkyně na území Itálie, kdy odpověď doposud nemá k dispozici. Dále žalovaný zopakoval informace nalezené v systému Eurodac po odebrání otisků žalobkyně. Žalovaný dne 17.1.2023 odeslal na Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska, Praha (dále jen **Dublinské středisko**), podklady pro zahájení řízení podle Nařízení. Dne 23.1.2023 obdržel žalovaný od Dublinského střediska Oznámení o průběhu řízení podle Nařízení, ve kterém je uvedeno, že dne 20.1.2023 Itálie přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobkyně zpět do Itálie. K tomuto žalovaný uvedl, že pokud Itálie akceptovala přijetí žalobkyně zpět, tak lze s vysokou mírou pravděpodobnosti dovodit, že se jedná o cizince, který je v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a nemá povolen pobyt, který by jej opravňoval k pobytu mimo Itálii. Kdyby tomu bylo jinak, tak by Itálie neakceptovala přijetí žalobkyně zpět. Žalovaný uvedl, že vychází ze zjištěných skutečností a trvá na zajištění žalobkyně, neboť zajištění je důsledkem jejího úmyslného protiprávního jednání, které spočívalo v neoprávněném pobytu na území ČR. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobkyně před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno její zajištění, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůt zajištění vychází ze zkušeností získaných v obdobných řízeních, a pokud pomine důvod zajištění, je okamžikem pominutí důvodů zajištění ukončeno i před uplynutím lhůty zajištění. Žalovaný jednal pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. K ostatním bodům žaloby se žalovaný nevyjádřil, neboť se jedná o popis jiného zákonné ustanovení zajištění (§124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), než pro které byla skutečně žalobkyně zajištěna § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

K návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku k žalobě proti napadenému rozhodnutí v souladu s § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**). Žalovaný souhlasil, aby soud ve věci samé rozhodl bez jednání, nepožadoval osobní zastoupení na jednání a současně neuplatnil náhradu nákladů řízení, která by souvisela se zpracováním vyjádřením. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a žádnému účastníkovi nepřiznal náhradu nákladů.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.1.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 2.2.2023 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 15.1.2023 bylo žalobkyni předáno do vlastních rukou dne 15.1.2023 v přítomnosti tlumočnicka italského jazyka.
7. Dne 3.2.2023 byla soudu doručena odpověď Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1.2.2023 zaslaná žalovanému, v níž bylo uvedeno, že NCC Itálie sdělilo, že žalobkyně má platné povolení k pobytu v Itálii, které si však dosud nevyzvedla na příslušném místním policejním oddělení.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
10. Dle **§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
11. Podle **§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců** „Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí

útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusledícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

12. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 15.1.2023 z důvodů v ní uvedených. Nejprve zdejší soud uvádí, že neshledal porušení namítaných ustanovení, neboť je zřejmé, že žalobkyně vstoupila na území ČR neoprávněně, když neměla uděleno vízum, neměla u sebe povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující její pobyt v ČR, tedy se v ČR zdržovala neoprávněně. Dále ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně je žadatelkou o azyl v Itálii. V době vydání rozhodnutí neměl žalovaný k dispozici žádný důkaz, že by žalobkyně byla držitelem platného oprávnění k pobytu na území Itálie. Platnost pobytového oprávnění v Itálii žalobkyni již uplynula, požádala si o nové, které si však ještě nevyzvedla, a také nesdělila, že by jí již bylo pobytové oprávnění opětovně uděleno. Dále u sebe měla asi 20,- Euro. Neuvedla žádnou adresu v ČR. V daném případě má soud za to, že žalovaný se s důvodem zajištění vypořádal zcela v souladu se zákonem, a to na základě shora uvedených skutkových okolností. Žalovaný zcela zjistil skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zdejší soud o jeho závěrech nemá žádné pochybnosti. Na shora uvedeném nic nemění ani ta skutečnost, že žalobkyně údajně nevěděla, že se nachází na území ČR nelegálně, což v daném případě nelze považovat za skutečnost, kvůli níž by se mohlo zajištění žalobkyně považovat za nezákonné či nepřiměřené.
13. Žalobní námitky žalobkyně se vztahovaly zejména k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření a také namítala délku zajištění. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.
14. Žalobkyně nejprve namítala, že nebylo v jejím případě aplikováno mírnější opatření. Soud nejprve poukazuje na skutečnost, že tyto žalobkyní veškeré vznesené argumenty byly ve spojitosti s § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je však třeba zdůraznit, že žalobkyně byla zajištěna na základě aplikace § 129 zákona o pobytu cizinců a její argumentace se tak nevztahuje k jejímu zajištění.
15. Soud přesto uvádí, že žalovaný svou úvahu o možnosti využití zvláštních opatření dostatečně zdůvodnil, když nepřistoupil k tomuto institutu zejména z důvodu, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně – bez platného oprávnění k pobytu. Žalobkyně na území ČR již v minulosti několikrát byla, jak sama uvedla, ale neuvedla ani žádnou adresu pobytu na území ČR. Nemá již skoro žádné prostředky k pobytu a vycestování a z tohoto důvodu nebyla schopna oznámit adresu pobytu ani se hlásit ve stanovené době na policii. Částka 20,- Euro uvedená žalobkyní není dostatečná k poskytnutí finanční záruky. Žalovaný po zhodnocení všechny individuálních okolností zhodnotil, že v případě žalobkyně se jeví uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců jako zcela nedostačující a zdejší soud s jeho názorem plně souhlasí, když tento závěr byl umocněn dosavadním chováním žalobkyně, protože je důvodné podezření, že azylovou proceduru zneužívá. Jako žadatelka o mezinárodní ochranu byla povinna setrvat ve státě, kde o mezinárodní ochranu požádala, což porušila. Do ČR přicestovala (a jak sama uvedla, již opakovaně), ačkoli neměla nic, čím by prokázala pobytové oprávnění v jiných členských státech. V daném případě tedy existuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon jejího předání, neboť se žalobkyně výslovně vyjádřila, že chce vycestovat zpět do Itálie, a to i

přesto, že nemá u sebe žádné doklady na základě, kterých by mohla cestovat přes ostatní členské země EU. Z výše uvedených důvodů, má soud tuto námitku za nedůvodnou.

16. K délce zajištění žalobkyně soud nejprve odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25.1.2017 č.j. 3 Azs 198/2016-19 lze uvést toto: „[Z rozsudku č.j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“ Dále pak z rozsudku NSS ze dne 19.2.2015 č.j. 7 Azs 11/2015-32 vyplývá následující: „V případě, že by příslušný stát neodpověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).“
17. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán v době rozhodování zvážil všechny podmínky zajištění žalobkyně. Doba zajištění s ohledem na délku řízení dle Nařízení zvolil v souladu s popsanými okolnostmi případu. Dle názoru soudu dokonce zvolil velmi pozitivní předpoklad rychlosti vyřízení samotného předání na základě, když stanovil velmi krátkou dobu zajištění 30 dní. Žalovaný má možnost následně tuto lhůtu prodloužit. Z postupu žalovaného je též evidentní, že žádost o předání žalobkyně do Itálie podal včas ve lhůtě do jednoho měsíce, když podnět k zahájení řízení dle Nařízení zaslal již 17.1.2023. Zároveň také dne 14.1.2023 požádal cestou ŘMPS o prověření oprávněnosti pobytu žalobkyně na území Itálie. K prodloužení lhůty zatím nedošlo. Soud má tedy za to, že žalovaný nepřesáhl přiměřenou dobu zajištění. Není zde zatím ani pravděpodobnost, že by nedošlo k samotnému předání žalobkyně, a tak naplnění samotného cíle zajištění. Z těchto důvodů má soud tuto námitku také za nedůvodnou.
18. Na závěr soud uvádí, že neshledal v napadeném rozhodnutí žádný z žalobkyní vytykánych nedostatků a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a také v souladu s čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, vydané v souladu s platnou právní úpravou a obsahující dostatečné i srozumitelné odůvodnění.
19. Dle § 75 s.ř.s. „Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Soud však musí podotknout, že od vydání napadeného rozhodnutí byla žalovanému doručena informace o tom, že žalobkyně má platné oprávnění k pobytu na území Itálie, a je tedy na žalovaném, aby v rámci své povinnosti zkoumal, zda důvody zajištění trvají, a v případě, že dospěje k závěru, že nastaly skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, zajištění bezodkladně ukončil.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 8. února 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně